

ще слиза на новата земя, която сега се строи. И тогава ще дойде новият Йерусалимъ, и ще започне културата на божествената душа и на божествения Духъ. А сега казвате: „Сърцето ми е разстроено, малко съмъ неразположенъ“, а нѣкой пжтъ вие смѣсвате и казвате: „Боли ме душата“. Душата, твоята душа не, може да те боли, тя не е слѣзла, тя е горѣ и чака.

„И станаха младитѣ да извършатъ“, какво? — Да изнесатъ този Ананий, човѣкътъ на лъжата. И тогава, ако вие, съврѣменнитѣ хора, не извадите тази лъжа отъ себе си, каква наука можете да имате? Не може да имате една положителна наука. И причината на съврѣменнитѣ криви схващания, всички погрѣшки въ науката ставатъ, понеже умътъ не е толкова еластиченъ да схваща нѣщата отвѣтрѣ, точно, а ги схваща отвѣнка, погрѣшно. Вземете двама хора, тѣ се питатъ: „Колко е това разстояние? — „Мисля, че е два клм.“ А то е 4 клм. „Мисля, че е 10 клм.“, а то е 5. Лъже се човѣкъ. А въ ума си има такъвъ приборъ, масщабы! Богъ, като е създалъ човѣка, е вложилъ въ него всички тия прибори. Ние можемъ да измѣримъ всички нѣща, и то само съ едно изключение въ милионъ. При сегашното развитие можемъ да изчислимъ нѣщата съ едно изключение, т. е. въ милионъ постѣпки може да направимъ една погрѣшка. То е малко. Послѣ — въ символъ ще взема — вие не считайте, какъ се изразява външната страна на видимия свѣтъ. Вие мислите, че този свѣтъ е много грѣшенъ. Отъ човѣшкото гледище е така, но отъ божествено не е тъй. Когато вие донесете това чисто платно на художника, и не знаете каква е цѣлътъ му, а той вземе четкитѣ, че нацапа хубаво туй бѣло платно, вие ще кажете: „Отиде платното, той си играе съ него“. Не, този художникъ иска да вложи една идея въ туй платно, но тази идея не може да се изрази моментално. Въ фотографията не всѣкога се проявява идеята. На този художникъ му трѣбва врѣме да вложи тази идея, и, ако вие почакате, тя ще изпъкне